

VICENT SANCHIS, director
SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ,
LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];
ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CASTILLO [Suplement Cultura]; MANEL
CASTILLA [Disseny]; SANTI GONZÁLEZ [Món];

PEPA MASÓ [Societat i Barcelona]; ÓSCAR
MONTFERRER [Comunicació]; ALBERT PLA [Edició];
CARLES PRATS [Opinió]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SANTI MAYOR FARGUELL

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona

DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat

CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT
Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252
PUBLICITAT: PUBLIPRESS MEDIA, SA. www.publipressmedia.com. Tel.: 902 17 85 85
Barcelona: Diagonal, 475 - 08036. Tel.: 93 344 30 00; Madrid: María de Molina, 54, 4a - 28006. Tel.: 91 515 91 00;
Girona: Ctra. Barcelona, 12-14, 1r 6a - 17001. Tel.: 97 241 69 38; País Basc: Iruña, 1, entresòl esquerra - 48014.
Bilbao. Tel.: 94 475 54 25; País Valencià: Isabel la Catòlica, 8, despatx 14 - 46004. València Tel.: 96 353 06 20;
Andalusia: Edifici Cristina. c/ Almirante Lobo, 2, 4t esquerra - 41001. Sevilla. Tel.: 95 450 21 85.
IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD. A efectes del que preveu l'article
32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat
de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Joaquim Colominas

Professor de ciència política a la URL
quim.colominas@menta.net

Tardor política al maig

Les eleccions municipals del passat diumenge 27 de maig han estat marcades per una gran abstenció electoral. Concretament, la participació només del 53,6% va representar l'índex d'abstenció més alt de l'etapa democràtica actual. L'abstenció ha afectat, en una mesura més o menys gran, tots els partits. Tots els partits van perdre vots respecte a les anteriors eleccions municipals, les del 2003. Concretament, el PSC va perdre 179.576 vots; CiU va obtenir 67.218 vots menys; ERC en va perdre 79.778; el PP en va perdre 76.145, i, finalment, ICV-EUA en va obtenir 76.883 menys. Aquest fet demostra que, a diferència del que defensen certs actors polítics, l'abstenció afecta tothom.

QUE L'ABSTENCIÓ SERIA ALTA ERA FÀCIL DE PREDIR. A les eleccions municipals celebrades anteriorment, la mitjana de participació havia estat del 63%. Ara, del 53%, deu punts menys. I l'element diferenciador d'aquestes eleccions ha estat el fet que el govern català va buscar un to baix, interessat a adormir l'electorat. És la tàctica general del president Montilla, el gran anestesista del país, pensada perquè tot continuï igual: que l'hegemonia del PSC, en caiguda lliure a les urnes, es mantingui arreu de les institucions polítiques del país. Aquesta ha estat la campanya més avorrida dels darrers anys. I aquest to de peix bullit, a qui més ha perjudicat ha estat als partits que donen suport al govern tripartit.

QUE EL RESULTAT ERA CERT EN MOLTS AJUNTAMENTS, que els tripartits estaven fets abans de començar, era un altre motiu que desincentivava la participació. "Per a què serveix anar a votar, si encabat els governs que es formen no són conseqüència de la voluntat ciutadana expressada a les urnes sinó de la negociació entre determinades elits polítiques?" és un dels comentaris més sentits darrerament.

AQUESTA ATONIA, AQUEST ENSOPIMENT que busca el govern actual, un govern sense ambició nacional i mancat d'un lideratge fort (lideratge que ne-

"A part d'aquesta estratègia del peix bullit, buscada pel PSC actual, el de Montilla, i seguida pels seus socis de govern, hi ha un altre factor que incideix en els baixos nivells de participació: el sistema electoral actual no incentiva la participació"

JAUME BATLLE

cessita Catalunya per suplir un poder polític limitat), contrasta amb les eleccions celebrades a França tan sols vint dies abans, on la participació electoral va ser del 86%. Van ser unes eleccions en què fins i tot molts catalans vàrem seguir amb molt d'interès el debat entre els dos candidats de la segona volta. No sé si gaires parisencs van seguir en directe el debat dels candidats barcelonins. La primavera política que ha viscut França les darreres setmanes, com demostraven unes urnes totalment plenes, contrasta amb la tardor que viu la política catalana.

PERÒ A PART D'AQUESTA ESTRATÈGIA DEL PEIX bullit, buscada pel PSC actual, el de Montilla, i seguida pels seus socis de govern, hi ha un altre factor que incideix en els baixos nivells de participació: el sistema electoral actual no incentiva la participació. Una nova llei electoral podria ajudar a apropar la política als ciutadans. Segurament no es recuperarà la il·lusió política que hi havia en els primers anys de la recuperació de la democràcia, però hi ha elements que sí que influeixen per tenir una democràcia de qualitat. Cal una nova llei electoral que apropi la política a les persones. Una nova llei que permeti als parlamentaris retre comptes de les seves accions, que puguin explicar als seus electors què han fet al llarg de la legislatura. Amb el tipus de candidatures actuals, haver treballat molt o no pels respectius electors no és un element decisiu per renovar l'acta de diputat. Els diputats haurien de ser els primers interessats en aquest sentit. Si més no, els diputats que treballen fort (que són més dels que la majoria es pensa). Així mateix, el sistema electoral també influeix en la qualitat de la classe política: un sistema amb districtes uninominals, en els quals el perfil dels candidats és decisiu, incentiva a presentar candidats competitiu i, d'aquesta manera, facilita augmentar el nivell de la classe política. Bé, el Parlament actual té l'oportunitat política d'avançar en aquest sentit. Veurem aleshores si els polítics tenen realment ganes de reduir l'abstenció, com varen dir la nit electoral.

DE FIL DE VINT

Qui m'ho pot explicar?

Isabel-Clara Simó

No hi entenc res: per una banda, lleigeixo que s'ha avortat un intent terrorista de mida colossal a l'aeroport Kennedy de Nova York; els responsables policials han estat contundents: res a veure amb Al-Qaida. Ai, senyor: ¿Hi ha una guerra i una ocupació extremadament violenta a l'Iraq per combatre el terrorisme i el terrorisme prové de Trinitat-Tobago? ¿Ens amaguen informació? ¿O estan tan desconcertats com nosaltres? Si no sabem de quin mal hem de morir tindrem por, i si tenim por ens farem agressius: aquest procés no falla mai.

Per una altra, el president espanyol, senyor Zapatero, ve a Sitges a parlar al Cercle d'Economia i no sols no hi diu res sinó que ha de ser José Manuel Lara, a qui ni es pot acusar de catalanista, qui li digui que no tenim aeroport ni cap dels problemes empresarials resolts. ¿Que no tenim responsables polítics? ¿Que no tenim qui reclami el que ens correspon (inclòs el dèficit fiscal)? Tercer, no entenc l'actitud d'Esquerra Republicana. Quan per fi un partit catalanista i d'esquerres toca poder es metamorfosa en, primer, un candidat a esmicolar-se (seguint el camí invers del que fan les cèl·lules, que tendeixen a formar teixit així que les acosten), i, segon, una confusió ideològica que ens té a tots desconcertats. Necessitem que ens diguin què pretenen a curt termini, perquè a llarg termini és molt fàcil fer volar coloms. Quart, tampoc no entenc per què encara no s'ha pres ningú la molèstia d'anitzar els aldarulls a cada reunió del G-8. Contenidors bolcats, cotxes incendiats i pedres llançades, ¿formen part de la posada en escena i a ningú no li interessa per què?

DES DEL MOLÍ

Alletar

Maria de la Pau Janer

En el nostre món, és habitual que els homes i les dones treballin junts. En qualsevol oficina, als hospitals, als col·legis, als llocs públics persones que potser tenen poc en comú es troben im-

plicats en un mateix projecte. Molt sovint, es tracta de relacions circumstancials, casuals, que creuen les vides de dues persones durant un temps. Un temps en què tendran la sort o patiran la condemna d'haver-se de trobar cada dia, de participar en reunions conjuntes, de prendre decisions a mitges. Entre els companys de treball, poden fer-se els millors amics i els més grans enemics. En el primer cas, la relació conti-

nuarà probablement després de l'horari estrictament laboral. En el segon cas, aquella persona formarà part d'una època i d'un espai concrets, fins que arribarà a convertir-se en una anècdota poc rellevant. A Egipte, dos professors d'Al Azhar, el centre teològic de l'Islam sunnita, han dictat la següent llei: un home i una dona només tenen dret a treballar sols en un despatx, si ella l'ha alletat prèviament. Ha de

ser, doncs, la seva mare o la seva dida. Alguns teòlegs egipcis s'han indignat davant la notícia. Consideren que és una llei insensata, que només pot provocar la indignació o la burla. Les fàtues són edictes que alguna de les quatre diferents escoles jurídiques sunnites o de les tres xiïtes ha dictat. El problema és que, a la vegada, pot dictar una fàtua qualsevol clergue sense cap tipus de preparació. Alguns d'aquests edic-

tes, seguits per moltes persones, arriben a autoritzar l'assassinat o el terrorisme. Treballar junts a Egipte podrà ser, doncs, una qüestió que depengui d'haver rebut aliment l'un de l'altre. La cosa és ben complicada —a més d'absurda—, perquè poques mares tenen l'ocasió o les ganes de treballar amb els seus fills. A partir d'ara s'hauran de posar d'acord, a l'hora d'emplenar una sol·licitud de treball.